

Bu kişi herhang biri olsaydı... Ama Jacob'tu...

Otobanda La Push'a doğru giderken bunları düşünüyordum. Hala doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değildim. Ama kendimle uzlaşma yapmıştım. Jacob'u arkadaşlarını ve yaptıklarını bağışlayamazdım. Geçen gece dediklerini şimdi anlıyordum. Onu tekrar görmeyi istemeyebilirdim, onun önerdiği gibi onu arayabilirdim ama bunlar beni korkak hissettirdi. Onunla yüz yüze konuşmam gerekiyordu, neler olduğunu görmezden gelemezdim. Bir katille arkadaş olamazdım, yaptıklarına sessiz kalamazdım, öldürmeye devam etmesine izin veremezdim. Bu beni de canavar yapardı. Onu uyarmalıydım. Onu korumak için elimden geleni yapmalıydım.

Arabayı Blacklerin evine doğru sürdüm. En iyi arkadaşımın kurt adam olması yeteri kadar kötüydü, bir de canavar olmalı mıydı?

Ev karanlıktı, pencerelerde ışık yoktu, ama onları uyandırmak umurumda değildi. Kapıya güm diye vurdum. Ses camlara kadar yankılandı. Bill'nin sesini durdum. "İçeri gel." dedi. Kapıyı ittim, kilitliydi. Billy küçük mutfağın kapısından eğiliyordu. Kapıda kimin olduğunu görünce gözleri büyüdü.

"Ooo Bella bu kadar erken saatte burada ne yapıyorsun?"

"Jake'le konuşmam gerekiyor. Nerede?"

"Umm... Gerçekten bilmiyorum" yalan söylediği belliydi.

"Charlie'nin bu sabah ne yaptığını biliyor musun?"

"Bilmeli miyim?"

"O ve kasabadan bazı adamlar silahlarla dev kurtları avlıyorlar." Bill'nin yüzü kızardı, sonra ifadesiz bir hale geldi.

"Jack'le bu konuda konuşmak istiyordum, eğer itiraz etmezsen..." Kalın dudaklarını uzun bir süre büktü. En sonunda "Bahse girerim ki hala uyuyor. Bugünlerde geç saatlere kadar dışarıda. Ufaklığın dinlenmeye ihtiyacı var, onu uyandırmamalısın." dedi.

"benim sıram." Diye mırıldandım. Billy iç çekti.

Jacob'un küçük odasının koridora açılan bir kapısı vardı. Kapıyı ittim. Duvara doğru sert bir şekilde çarptı.

Jacob hala geçen gece giydiği siyah t-shirtü giyyordu. Uyuyordu ve hafifçe horluyordu. Kapının sesi onu rahatsız etmemişti anlaşılan. Uykudayken yüzü çok huzurlu görünüyordu. Gözlerinin altında daha önce fark etmediğim halkalar oluşmuştu. Dev boyuna rağmen şimdi daha çocuksu görünüyordu-ve bitkin. Birden acıma hissettim. Geriye doğru adım attım ve kapıyı kapattım.

Billy meraklı bir şekilde gözlerini bana dikti. Kapıya doğru yavaşça yürüdüm. "Sanırım biraz dinlenmesine izin verebilirim." dedim. Billy kafasını salladı. Bir an göz göze geldik. Bu olayla ilgili ona soru sormak için ölüyordum. Oğlunun ne hale geldiği hakkında ne düşünüyordu? Ama Sam'i desteklediğini biliyordum. Bana sormak istediği birçok soru vardı-gözlerinden anlayabiliyordum. Ama bir şey demedi.

"Bir süreliğine sahile ineceğim. Jacob uyandığında onu sahilde beklediğimi söyler misin?"

"Tabi tabi." diye cevap verdi. Gerçekten bunu yapıp yapmayacağını merak ettim. Eğer yapmazsa kendim yapabilirdim.

First Beach'e gittim. Boş çamur bir yere park ettim. Hava hala karanlıktı. Farları kapattığımda görmek daha da zorlaştı. Burası daha da soğuktu. Ellerimi montumun cebine soktum. En sonunda yağmur durdu. Arabadan indim. Dalgakırana doğru yürüdüm. St. James veya diğer adaları göremiyordum. Kayalıklara doğru yönümü değiştirdim. Dalgaların kıyıya sürüklediği dal parçalarını izledim.

Buraya daha önce geldiğimi de fark ettim. Emin değildim ama sanırım Jacob'la ilk defa konuştuğumuz ağaçtı burası ya da ana öyle gözüktü. Önceden oturduğum yere oturdum.

"Slm Bella!" Karanlıktan gelen Jacob'un sesi ürkmeme neden oldu. Yumuşak ve sıkılğan bir sestti. Güneşin doğduğu tarafa gelen silüetini görebiliyordum. Dev gibi görünüyordu.

" Jake "

" Billy buraya şey için geldiğini söyledi. Bunu çözeceğini biliyordum."

" Evet, şimdi gerçek hikâyeyi hatırlıyorum." diye fısıldadım. Uzun bir süre sessizlik oldu.

" Telefonda konuşabilirdik. Neden geldin?" dedi kaba bir şekilde. Kayalara doğru yürümeye başladı.

" Yüz yüze konuşmak daha iyi olurdu diye düşündüm."

" Oh daha iyi..." diye homurdandı.

" Jacob seni uyarmalıyım-"

" Korucu ve avcılar hakkında mı? Endişelenme. Çoktan biliyoruz."

" Endişelenmiyim mi? Jake silahları var, kapanlar hazırlıyorlar, yakalayana ödül teklif ediyorlar ve-"

" Başımızın çaresine bakabiliriz." diye homurdandı. "Hiç birşey yakalayamayacaklar. Onlar sadece işleri zorlaştırıyorlar. Bir süre sonra vazgeçecekler."

" Jake"

" Ne? Bu gerçek"

" Nasıl böyle yapabiliyorsun? Bu insanları tanıyorsun. Charlie şu an dışarıda ve-"
Aniden durdu. "Başka ne yapabiliriz?"

Güneş bulutların arasından çıktı. Şimdi ifadesini görebiliyordum. Sinirli, yala kırıklığına uğramış...

" Kurt adam...olmamayı... deneyemez misin?" diye fısıltıyla önerdim. Ellerini havaya kaldırdı

" Bi kere seçimimi yaptım." diye bağırdı. " Ve nasıl yardım edeceksin eğer insanların kaybolmalarına endişeleniyorsan."

" Seni anlamıyorum."

Ateş püsküren gözlerle bana baktı, gözleri kısıldı. " You know what makes me so mad I could just spid?" dedi (anlamadım burayı ya :S)

Düşmanca ifadesinden kaçındım. Cevap bekliyor gibiydi. Bende kafamı salladım.

"Ne kadar da ikiyüzlüsün Bella oturduğun yer beni dehşete düşürüyor. Hani nerde adillik?"
(ne demek istedi anlamadım)

" İkiyüzlü?" " Bi canavardan korkmak beni nasıl ikiyüzlü yapıyor?"

" Ugh!" diye inledi. "Kendini dinler misin?"

" Ne?"

Bana doğru iki adım attı, üzerime eğildi, öfkeyle baktı. "Senin için doğru canavar olamadığım için üzgünüm Bella. Sanırım kan emiciler kadar mükemmel değilim, değil mi?"

Yerimden zıpladım ve geriye doğru gittim. "Hayır, değilsin!" diye bağırdım. " Ne olduğun önemli değil aptal ne yaptığın önemli!"

" Bu da ne demek şimdi?" diye kükredi. Bütün iskeleti öfkeyle titredi.

Edwar'ın sesini duyunca şaşırdım. "Dikkat et Bella" kadife sesi uyarıyordu beni. "Ondan çok uzak durma. Onu tekrar sakinleştirmen gerek." Bu ses bile bugün bişey hissettirmiyordu bana. Yine de onu dinledim. Bu ses için bir şey yapamazdım.

" Jacob" diye yalvardım sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. "İnsanları öldürmek gerçekten gerekli mi? Başka bi yolu yok mu? Yani eğer vampirler hayatta kalmak için insanları öldürmek dışında başka bi yol buldularsa, siz de deneyemez misiniz?" Şaşırmış gibiydi.

" İnsanları öldürmek mi?"

" Neden bahsettiğimizi düşünüyordun?"

" Ben senin kurt adamlara olan nefretinden konuştuğumuzu zannediyorum."

" Hayır Jake! Konu senin kurt adam olman değil. Bu sorun değil." Gerçekten onun koca bi kurt olması umurumda değildi. O hala Jacob'tu.

" Eğer insanları incitmiyecek başka bi yol bulursan... bu beni üzmez. Onlar masum insanlar."

" Bu kadar mı? Gerçekten mi?" diye sözümü kesti. Yüzünde gülümseme vardı.

" Sadece benden katil olduğum için mi korkuyordun? Tek sebep bu muydu?"

" Bu yeterli bi sebep değil mi?" Gülmeye başladı.

" Jacob Black bu hiç de komik değil."

" Tabi tabi" hala gülüyordu. Bir adım attı ve yakaladı beni sıkıca sarıldı.

" Yani gerçekten koca bi köpeğe dönüşmem senin için sorun değil mi?" diye sordu.

" Hayır". " Nefes-alamıyorum-Jack." Sarılmayı bıraktı ama iki elimi de tutuyordu.

" Ben katil değilim Bella." Yüzüne baktım, doğru söylüyordu.

"Gerçekten mi" diye sordum.

"Gerçekten" dedi.

Sarıldım ona. Bu bana motorsikletlerle olan ilk günü hatırlattı. Şimdi onu daha da çocuksu hissettim. Saçımı okşadı

"Sana ikiyüzlü dediğim için özür dilerim."

"Ben de sana katil dediğim için özür dilerim." Güldü.

Kendimden uzaklaştırdım onu böylece yüzünü görebiliyordum. Kaşlarım endişeyle kalktı.

"Peki ya Sam ve diğerleri?"

Kafasını salladı, gülümsüyordu. "Tabi ki hayır. Kendimize ne ad verdiğimizizi hatırlamıyor musun?"

"Koruyucular?"

"Kesinlikle"

"Ama anlamıyorum. Ormanda ne oluyor? Kaybolan yürüyüşçüler, kan?" Yüzü ciddileşti.

"İşimizi yapmaya çalışıyoruz Bella. Onları korumaya çalışıyoruz. Ama her zaman geç kalıyoruz."

"Neyden koruyorsunuz? Gerçekten aylar mı var?"

"Bella tatlım, biz insanları sadece bir şeyden koruyoruz-tek düşmanımızdan. Varolmamızın nedeni yaptıkları şey." Anlamadan önce boş boş yüzüne baktım. Ve başımdan parmaklarıma kadar kan boşaldı. Anladığımı anlayınca kafa salladı.

"Olanların farkına varabileceğini düşündüm."

"Laurent" diye fısıldadım. "O hala burada."

"Laurent de kim?"

"Biliyorsun-çayırda gördün onu. Ordaydın." "Ordaydın ve beni kurtardın."

"Oh, şu siyah saçlı sülük mü? Adı bu mu?"

Korkuyla titredim. "Ne düşünüyorsun?"

"Seni öldürebilir. Jake, ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilsin"

"Bella bir yalnız vampir bizim için problem değil. Çok kolaydı."

"Çok kolay olan ne?"

"Seni öldürmek isteyen kan emiciyi öldürmek. Bunu cinayet saymıyorum. Vampirler insan sayılmaz."

Ağzımdan zar zor çıkıyordu kelimeler. " Sen... Laurent'i... öldürdün."

Evet anlamında başını salladı. "Şey... grup çabasıydı."

"Laurent öldü mü?"

İfadesi değişti. "Buna üzülmedin değil mi? Seni öldürecekti-ölüm için gidiyordu Bella.

Saldırmadan önce bundan emindik. Bunu biliyordun. Değil mi?"

"Biliyordum. Hayır üzülmedim. Ben..." Ayakta duramıyordum. Oturdum.

"Laurent öldü. Benim için geri gelemeyecek."

"Kızgın değilsin? Arkadaşın ya da başka bir şeyin değildi, değil mi?"

"Arkadaşım mı?" Kafam karışmış, sersemlemiş ve rahatlamış bi şekilde ona baktım. Gözlerim doldu.

"Hayır Jack. Ben çok... rahatladım. Onun beni bulacağını düşündüm. Her gece onu bekliyordum, her gece Charlie'yle beni bırakıp gitmesini umuyordum. Çok korkmuştum Jacob. Ama nasıl? O bi vampirdi! Onu nasıl öldürdünüz? Çok güçlüydü, mermer gibi sertti." Yanıma oturdu, kocaman kollarıyla beni sardı. "Bu kimin için yaptığımızla önemli Bells. Biz de güçlüyüz. Keşke bana korktuğunu söyleseydin."

"Siz ortada yoktunuz ki"

"Oh, doğru"

"Bekle Jack-Bildiğini düşündüm. Geçen gece benim odamda olmanın güvenli olmadığını söyledin. Bir vampirin gelebileceğini düşündüğünü sandım. Bahsettiğin şey bu değil miydi?" Akli karışmış gibi bi süre baktı. "Hayır, anlatmaya çalıştığım şey bu değildi."

"O zaman neden orada olmanın güvenli olmadığını düşündün?"

Suçlu gözlerle bana baktı. "Benim için güvenli olmadığını söylemedim. Seni düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsun." Gözlerini kaçırdı ve kayaya sertçe vurdu. "Birden çok neden var senin etrafında olmamalıyım Bella. Sana sırrımızı söylememeliyim, ama diğer taraftan bu senin için güvenli değil. Eğer çok kızarsam üzülürsem... seni incitebilirim."

Dikkatlice dediklerini düşündüm. "Kızmadan önce... sana bağırduğımda... sallanıyordun?"

"Evet. Salakça bi özelliğim. Sana yemin ediyorum bana ne dersin de sinirlenmeyeceğim."

"Eğer çok sinirlenirsen ne olur?"

"Bi kurta dönüşürüm"

"Dolunaya gerek yok mu?"

"Hollywood filmleri o kadar da doğru değil." İç çekti ve tekrar ciddileşti. "Artık baskı altında kalmaya gerek yok Bells. Seni bundan koruyacağız. Charlie'ye de bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Bana güven."

Seni bundan koruyacağız.

Bitmedi.

"Laurent öldü." dedim ve bütün vücudum birden buz kadar soğudu.

"Bella" Jacob'un sesi endişeliydi.

"Eğer Laurent öldüyse...bir hafta önce... şimdi başka birisi insanları öldürüyor."

"Onlardan iki tane var. Eşinin de gelip bizimle dövüşeceğini düşünüyoruz. Tarihimizde genellikle hep böyle oldu onlardan birinin eşini öldürdüğümüzde... ama diğeri kaçtı ve tekrar gelecek. Nerde olduğunu bulursak onu yenmemiz daha kolay olur. Ama hiç iz yok. Nereye gitmeyi isteyebilir? Sam bizi ayırmaya çalıştığını düşünüyor böylece daha kolay bir şans elde eder."

Victoria buradaydı. Beni arıyordu. Ormandaki insanları öldürüyordu. Charlie'nin gittiği ormandaki...

Rahatsız edici bir şekilde kafamı çevirdim. Jacob beni omuzlarımdan yakaladı. Sıcak nefesini yanaklarımda hissedebiliyordum. "Bella sorun ne?"

"Victoria"

Edward kafamda öfkeyle ismi tekrarladı.

Düşmeden önce Jacob'un beni tuttuğunu hissettim.

"kim?" "Beni duyuyor musun Bella?"

" O Laurent'in eşi değil...Sadece eski arkadaşlar."

"Biraz su ister misin? Doctor? Ne yaptığını anlat."

"Hasta değilim-Korkuyorum."

"Bu Victoria'dan mı korkuyorsun?"

"Hani şu kızıl saçlı kadın?"

"Evet"

"Laurent'in eşi olmadığını nerden biliyorsun?"

"Laurent James'in onun eşi olduğunu söyledi."

"Başka şeyler de söyledi mi? Bu önemli Bella. Ne istediğini biliyor musun?"

"Tabii ki de... Beni istiyor."

"Neden"

"Edward James'i öldürdü." " Hala kızgın. Ama Laurent Victoria'nın Edward'ı değil de beni öldürmesinin daha doğru olduğunu düşündüğünü söyledi. Eşe karşı eş. Bilmiyor-hala bilmiyor, bence... bu... bu..." zar zor konuşuyordum.

"Ne oldu? Neden Cullenlar burayı terk etti?"

"Ben hiç bişeyim ama insanım."

"Eğer bu aptal kan emiciler gerçekten bu kadar aptal-"

"Lütfen lütfen yapma"

"Bu önemli Bella. Bu kesinlikle bilmemiz gereken şey. Bunu diğerlerine söylemeliyiz."

"hadi gidelim" dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Henüz emin değilim. Birini aramam gerekiyor. Biraz burada bekle tamam mı?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Hemen gelirim."

Arkasından "Jacob" diye bağırdım. Yalnız kalmak için iyi bir zaman değildi. Arabaya bindim, kapıları kilitledim, bir süre sonra Jacob döndü.

"Gerçekten korktun değil mi?" Evet anlamında başımı salladım.

"Korkma, biz sana bakacağız ve Charlie'ye de. Söz veriyorum."

"Nereye gittin az önce?" dudaklarını büktü ve bir şey demedi.

"Ne bir sır mı?"

"Aslında değil. Biraz garip. Aşırı heyecanlanmanı istemem."

"Bu noktada bende bir çeşit garip'im. Biliyorsun."

"evet öyle olmak zorundasın. Tamam. Kurt adam olduğumuzda birbirimizi duyabiliriz."

Anlamamış bir şekilde ona baktım.

"Sesleri duymak değil. Biz birbirlerimizin düşüncelerini duyuyoruz birbirimizden ne kadar uzakta olursak olalım. Avlanmamıza gerçekten yardımcı oluyor. Garip değil mi?"

"Evet ama bu garipliği yapabilen bildiğim ilk sen değilsin."

"Gerçekten mi? Hey şu kan emicilerden bahsediyorsun değil mi?"
"Onlara böyle demesen?"
"Neyse işte Cullenlar..."
"Sadec...sadece Edward"
"Bunların sadece hikaye olduğunu düşünüyordum. Vampirlerin yapabildikleri hakkında bazı şeyler duymuştum ama bunların sadece efsane olduklarını zannediyordum."
"Artık hiç birşey efsane değil."
"Evet. Sam ve diğerleriyle bisikletleri sürdüğümüz yerde buluşmaya gidiyoruz."
"Yani sen az önce Sam'le konuşmak için kurt adama mı dönüştün?"
"Biraz kısa tuttum, neler olduğunu bilmemesi için seni düşünmemeyi denedim. Sam'ın seni getirmememi söylemesinden korktum."
"Ama bu beni durdurmazdı."
"Ama beni durdurabilirdi."
"Geçen gece nasıl cümlemi bitiremediğimi hatırla"
"Evet."
"Yeter konuyu kapatalım. Sam sana söylemememi söyledi. Biliyorsun grubun lideri. Bize yapmamız için bir şey söylediğinde-ya da yapmamamız- onu reddedemeyiz."
"Garip"
"Hem de çok.... kurt kuralları gibi birşey"
"Bir sürü kurt kuralları var. Hala öğreniyorum. Sam için ne kadar önemli olduklarını hayal edemiyorum, yalnızken anlaşma yapmaya çalışıyorum."
"Sam yalnız mı?"
"Evet. Dönüştüğümde, o en korkunç olanıydı, daha öncekilerin en korkuncu. Ama ben yalnız değilim, sesler var-kafamda- neler olduğunu ve ne yapmam gerektiğini anlatıyorlar bana. Bence bu aklımı kaybetmemi engelliyor. Ama Sam..."
"Seninle olduğum için bana kızacaklar mı?"
"Muhtemelen"
"Belki de ben-"
"Yo hayır. Bize yardım edecek birçok şey biliyorsun. Hem bu senin insan olmanla alakalı değil. Sen... Bilmiyorum, casus veya başka bir şey.... Düşman tarafındaydın."
"Kan emiciler gibi akıl okumak... bilmemiz gereken bir şey. Bu da hikâyeleri gerçek yapıyor. Hey! Victoria'nın özel bir şey yapacağını düşünüyor musun?"
"Pek sanmıyorum. O bundan bahsetmişti"
"O? Oh Edward'ı kastediyorsun-oops üzgünüm. Unutmuştum. Onun adını söylemeyi sevmiyorsun. Ya da duymayı."
"Hayır"
"Üzgünüm"
"Nasıl beni bu kadar iyi tanıyorsun Jacob? Bazen aklımı okuyor gibisin"
"Hayır. Seni inceliyorum."
Jacob'un beni ilk motosiklet sürmek için getirdiği yere gelmiştik.
"Burası iyimi?"
"Evet evet"
Motoru durdurdum.
"Hala mutsuzsun değil mi?"
Evet anlamında başımı salladım.
"Hiç düşündün mü... belki de ... daha iyi birisi...?"
"Hayır"
"Çünkü o en iyisi değildi."
"Lütfen Jacob. Lütfen bu konuda konuşmayabilir miyiz? Dayanamıyorum."
"Tmm. Üzgünüm."
"Kötü hissetme. En sonunda bu konuda konuşabildiğim tek kişi sensin."
"Evet, iki haftadır senden bir sır saklıyordum. Kimseye anlatamadığım bir şey."
Jacob derin bi nefes aldı.
"İşte ordalar hadi gidelim."
"Emin misin? Belki de orda olmamalıyım."
"Seninle bi anlaşma yaptık. Kim büyük kötü kurtlardan korkuyor?"
"Ha ha" dedim.
Çayırdaki dev canavarları hatırladım. Ellerim önceden Jacob'un titrediği gibi titriyordu.
Jack elimi tuttu ve sıktı. " İşte başlıyoruz!"

